

La victòria és un espill deforme

El més sorprenent d'aquestes eleccions és que la victòria de José Luís Rodríguez Zapatero es fonamente de manera pràcticament total en Catalunya, el país que durant un any s'ha queixat del funcionament dels trens de rodalia, l'endarreriment del TGV, l'apagada de Barcelona o els caos aeroportuaris, tot plegat coses que gestionava –i gestionarà– el govern de Zapatero.

És cert que el candidat socialista s'ha mantingut ferm contra els atacs del PP arreu de l'estat espanyol, però quatre dels cinc diputats nous que guanya el seu grup parlamentari els guanya el PSC, els guanya al Principat. Al País Valencià, el PP ha tornat a imposar-se, i a les Balears els socialistes resisteixen i, per poc, guanyen. Però a Catalunya baixa Esquerra,

baixa Iniciativa i gairebé baixa CiU (baixa en vots però guanya molt ajustadament un diputat que el vot per correu encara li podria arrabassar).

Paradoxalment, el país del català empenyat, la Catalunya que s'ha manifestat dues vegades, multitudinàriament, per un estatut més digne i per unes infraestructures menys indignes, ha premiat el PSC (que dona ministres a Zapatero) i ha castigat els seus socis de govern a la Generalitat de Catalunya, Esquerra i Iniciativa.

Seria un error de pensar que aquests resultats són un senyal que el volum del catalanisme (allò que sumen Esquerra i CiU i serrells incalculables de més partits) s'ha reduït considerablement. Aquestes eleccions han estat especialment dures per a qualsevol partit que no siga PP o PSOE. Zapatero i Rajoy han apostat pels debats

televisats i, certament, això ha mobilitzat el seu electorat clàssic –i no només. La desfeta d'Esquerra Unida és clarament conseqüència d'aquesta polarització –lideratges submisos a banda. Els resultats de Bloc-Iniciativa pel Poble Valencià-Esquerra Ecològica també demostren una evident fuga de paperetes. La Unitat per les Illes tampoc no ha reeixit, tot i que era un exemple d'aplegar esforços i votants.

Els resultats d'Esquerra Republicana de Catalunya, els més dolents entre els partits catalans, no s'han d'interpretar com un signe de retrocés indeturable del seu electorat. Més aviat confirmen una tendència que, subtilment, es va poder apreciar a les eleccions municipals anteriors. Llaavors, el grup d'Esquerra a la ciutat de Barcelona va tenir una davallada important que era clarament un vot de càstig per la seua política a la Generalitat de Catalunya. El cap de llista, Jordi Portabella, ho va entendre i va trencar la inèrcia d'incorporar-se al nou equip de govern municipal.

Aquest avís dels votants d'Esquerra no es va poder veure enlloc més perquè les eleccions municipals –excepte en ciutats molt grans com Barcelona– tenen una mecànica singular: ningú no castiga l'alcalde o regidor d'un municipi –si ho ha fet mig bé– per castigar un govern de la Generalitat. Ara s'ha vist.

Però Esquerra pot recuperar aquests vots –una gran part, si més no– modificant el rumb en la direcció que li marquen els seus votants –i no s'ha de confondre un cop de timó amb un canvi de timoner: no té res a veure.

Pel que fa a CiU, les últimes eleccions semblen marcar-li un sostre màxim que no pot foradar. També seria erroni de fer aquesta interpretació: els líders de CiU lluiten contra l'ombra de Pujol que és espessa i suporta com poques el pas del temps. En no tenir poder institucional, els seus missatges renovats no es tradueixen en acció política i no arriben a la ciutadania de manera prou clara. Potser en aquesta legislatura, el nou Congrés els oferirà una nova eina per transmetre més sòlidament el seu ideari.

Seria un error de pensar que aquests resultats són un senyal que el volum del catalanisme s'ha reduït considerablement

Als nostres lectors



L'editorial d'EL TEMPS de les darreres eleccions fetes a casa nostra (les municipals i autonòmiques del País Valencià i les Illes del maig del 2007, al número 1.198) exigia que s'escoltaren dos col·lectius que no havien pogut emetre el vot. L'un era el dels cecs –que havien d'anar acompanyats d'algú si volien votar– i l'altre, el dels residents (temporals) fora de l'estat espanyol, com ara els estudiants d'Erasmus. Aquestes eleccions ja han pogut votar. És un pas endavant que cal celebrar.

Alex Milian